

DE MOORDCRUISE

Lydia Albadoro

DE MOORDCRUISE

Literaire thriller

Eerste druk april 2023

© 2023 Lydia Albadoro

© 2023 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: Istock

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookuitgevers.nl

www.lydiaalbadoro.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Van dezelfde auteur:

Doodstil (als Lydia van Houten)

Het vervloekte huis (als Lydia van Houten)

Ruis (als Lydia van Houten)

Prooi (als Lydia van Houten)

Schaduwland (als Lydia van Houten)

De dwaas

Het schaduwmeisje

De magiër

Jachteiland (als Lydia van Houten)

“ I was smiling yesterday, I am smiling today and I will smile tomorrow. Simply because life is too short to cry for anything.”

- Santosh Kalwar

PROLOOG

‘Hoe is het zover gekomen?’ fluister ik naar het vervormde gezicht in de spiegel.

‘Wanneer?’

Wanneer begon het, Delilah Engelman?

Vragen die me achtervolgen sinds ik in de krappe badkamer sta. Hoe ik van een redelijk succesvolle kassaporno-pulp supermarkthrillerschrijver in deze nachtmerrie ben beland? *Dat vraag ik me werkelijk af!*

Woest wrijf ik de zeep over de kleffe stof, in een poging het bloed van mijn jurk te wassen. Voorover gebukt sta ik bij de wasbak, met de zuurresten en de scherven erin, van het versplinterde en gebroken badkamerspiegelkastje erboven, waarvan de delen als een mozaïekpuzzel aan elkaar kleven.

Door de scheepshoorn van de Summer Breeze Cruiseliner schrik ik op. Het besef druppelt binnen: Het aanleggen van het cruiseschip is in gang gezet. 'We zijn er bijna.' Het zuur in mijn keel kruipt weer omhoog. De walging over wat er zo-even is gebeurd komt opnieuw opzetten. 'Niet aan denken. Vergeet het!'

Ik laat de natte jurk los en hij plakt meteen aan mijn been. Met twee handen grijp ik de wasbak vast, snuif diep in, en probeer het maagzuur weg te slikken. Mijn hoofd voelt licht. Het tolt en een ijzige stroom trekt door mijn armen en benen.

'Te veel bloed verloren,' mompel ik. Mijn ademhaling verzwakt en langzaam kom ik tot een ongewone rust. Veeg met de vochtige handdoek het aangekoekte bloed van mijn gezicht. De koelte voelt fijn aan mijn broeierige huid. Ik buig voorover, naar de rechterhoek van de spiegel, naar de vrouw met de ingevallen ogen en het verwilderde, piekerige haar.

'Je weet hoe het begon en je weet precies waarom!' fluistert ze naar me. Dit is niet meer dé Delilah Engelman die me aanstaart, het is een vreemde, met afhangende mondhoeken, en ze lijkt me zeker tien jaar ouder. De psychopathische blik in haar donkere ogen is nieuw.

'Dit was voor Lisa! Alles voor Lisa.'

Ik knik naar haar. De vreemde nieuwe kalmtesensatie spoelt verder over me heen als ik schuin achter me in de hoek kijk, naar de naakte, bloederige lappenpoppen. Een explosie van bloedspetters siert de tegelwanden. Vooral rondom het toilet, het gedeelte waar de ene figuur voorover gebogen zit, met zijn opengereten buik.

Bijna als een vogelverschrikker gevuld met stro, of zo'n volgestouwde pop die ik weleens heb gezien met zo'n bordje erboven met Sarah of Abraham.

Ik schud mijn hoofd en draai me weg van de plaats delict. 'We deden het voor Lisa,' bromt het spiegelbeeld rauw.

Ik laat de wasbak los, wankel, en staar naar het ding erin: de bloederige dildo. De plastic staaf trilt af en toe nog na tussen de glasscherven. De trillende frequentie suddert door me heen en neemt me mee naar een paar minuten voordat mijn leven voorgoed veranderde.

Het wordt nooit meer als voorheen. Alles is een kwestie van tijd, besef ik. Alles is slechts een kwestie van tijd! Als ik maar terug kon.

Terug naar Amsterdam, naar die heerlijke avond in het Holland Casino. Exact naar dít moment:

"OP DELIA QUEENS!! Kom op mensen, hef je glas voor onze bestsellerauteur. Delilah... ehm, Delia is door boekenclub Mustreads uitgeroepen tot heuse *mistress of mindfuck*, en ook nog eens genomineerd voor een fucking Glorious Erotic Art Award!"

Ik glimlach kort, tot de trance wegebt en de realiteit van het moment weer tot me doordringt.

Wat heb je gedaan? Wat heb je gedaan, Delilah? Ik weet alleen dat ik een grens over ben gegaan, een belangrijke grens.

Ik staar naar de bloederige dildo en zucht diep.

'Voor Lisa.' Ik kijk op, naar de vrouw in de spiegel. Ze grijnst, kijkt terug met ingevallen oogkassen, en paarsblauwe uitslag op haar voorhoofd. Ik draai de kraan open en laat de lauwwarme straal over mijn bebloede handen stromen. Vang het water op in het

kommetje van mijn hand. Als het vol is gooi ik de inhoud over mijn gezicht en dep het droog met de handdoek. Voorzichtig veeg ik de rest van de spetters langs mijn slaap weg. Als het plakspul in de handdoek zit bedenk ik me dat ik daar vanaf moet zien te komen. Hem mee moet nemen op het dek en laten verdwijnen.

Vanuit mijn ooghoek meen ik dat het hoopje vlees kort op en neer schokt. Maar dat kan helemaal niet.

De figuur ernaast ziet er minder gehavend uit. Ook hij is naakt, en heeft een stanleymes in zijn handen. Ik pak de dildo op, en leg hem als een stille getuige in de bloedsoep op de badkamervloer, voordat ik er voorzichtig omheen stap, zodat ik geen sporen achterlaat.

Gespannen knik ik als ik het tafereel bekijk, en draai me naar de spiegel als het anker met een luide machinale kettingbrom, en het schip met een lichte schok tot stilstand komt.

‘We zijn er.’ Ik richt mijn aandacht weer op het enige stukje spiegel in de rechterhoek dat nog intact is.

De roes ebt langzaam weg, en ik probeer me te herinneren wanneer en hoe dit allemaal is begonnen. Wanneer het moment daar was dat ik doordraaide. Dat ik krankzinnig werd. Losging als een beest. Wanneer ik besloot om alle grenzen los te laten en de volledige gekte te omarmen, wat resulteerde in deze bloedorgie.

Wanneer?

‘Het doet er niet toe. We gingen mee in het moment, een schitterende wraakactie. Ik ben trots op je, zoals je hier nu staat; levendiger en schitterender dan het moment dat je hoorde dat je genomineerd was.’

Ja... maar het was pornopulp en kwam met een hoge prijs.

‘Een Glorious Art Award, in de categorie beste vrouwelijke erotica novelleserie. Dat is toch best wat? Niet zo neerbuigend doen. Wees trots!’

Ik knik naar haar. Ook al werd die prijs in het land van de elitaire literaire ballen afgedaan als pornopulp, voor mij was het bijzonder. Om ooit iets gewonnen te hebben, gewoon iets. Het was ook redelijk oké, toch?

‘Alles was nep, allemaal gouden confetti op een hoop stront,’ mompel ik haar toe. ‘Allemaal nep!’

‘Inderdaad, Delilah. Maar dit is niet nep, dus loop weg van hier. Vergeet het. Laat het achter je en ga door met je leven.’

Vergeet het? Ik schud mijn hoofd. Het is alsof ik op een kruispunt sta; misselijk en opgewonden tegelijk. Verontrustend lekker. ‘Wraak is heerlijk! Wraak is zoet. Het punt is... hoe kan ik hiermee leven?’ fluister ik haar toe en weer kijk ik naar het schokkende beeld schuin achter me, naar de gedrapeerde lappenpoppen. Mijn oog blijft rusten op zijn kruis. Zijn penis ziet eruit als een hompje uiteengereten vlees, dat door de gehaktmolen is getrokken. Onherkenbaar. Iets uit een slagersvak, een mislukte worst voor op de barbecue.

Een monster, alleen een monster doet zoiets.

Eerst was het langzaam gegaan, uit zelfverdediging. Dat veranderde zodra ze het overnam.

‘Zodra jij er was. Jij deed dat. En nu moet ik ermee leren leven?’ Ik strijk over mijn blauwpaarse plekken en twijfel wat ik nu moet doen. Of ik alles achter me moet laten of niet.

De vrouw in de spiegel grijnst. ‘Stel je voor, Delilah. De koppen in de kranten van morgen: *Thrillerauteur spoorloos verdwenen na ontdekking gruwelijke misdaad.*’

‘Nee,’ bijt ik haar toe. ‘Daar kan ik niet tevreden mee zijn.’ Waarschijnlijk zou de riooljournalistiek ontdekken wat er zich werkelijk had afgespeeld op het cruiseschip. Wie deze vuile ratten waren, die misvormd in de hoek lagen, waar ze hoorden. Hoe het zover is gekomen? Het elastiek was zo ver aangespannen dat het knapte, dat ik doordraaide. Het universum stelde mij op de proef. Alles spande zich tegen mij samen. Was het een teken? Moet ik het omarmen?

Het punt is: ik sta op dit kruispunt. Links. Rechts. Vooruit. Achteruit. Vluchten, of juist niet. Mijn tijd raakt op.

Ik moet nú beslissen, want we zijn er, aan land! Kan ik hiermee leven? De roes ebt weg, en kille nuchterheid komt ervoor in de plaats. Hoe kan ik Lisa ooit nog onder ogen komen?

Alles is begonnen bij Lisa, mijn dochter. Bij één foute beslissing, die onze levens voor altijd veranderde. Was het haar beslissing? De mijne?

‘De ziening!’ fluister ik naar de verwarde vrouw in de spiegel. *Ergens spant het universum samen. Dit slagveld gaat niet ongemerkt voorbij. De prijs die ik betaal is te hoog. Ze ontdekken het en dan verdwijnt ik voor jaren achter de tralies. Lisa zal me haten. En als ik zelf verdwijnt, dan verdwijnt ik voorgoed. Dan zie ik haar nooit meer. Maar dan zal ze me niet haten, alleen om me rouwen. Dat klinkt toch veel beter?*

‘Het water zal me meenemen,’ zeg ik kordaat. Mijn leven was voorbij toen ik haar toeliet. Mijn Alice Hunter alter ego die mat terugkijkt in de spiegel. Eerst leek het allemaal een sprookje. Een bizar mooi sprookje zonder gelukkig einde, besef ik nu. Langzaam loop ik naar de schuifpui en betreed het balkon. Ik hang over de reling en kijk naar beneden, naar het oneindige diepe blauw onder me. Twijfel of dit de juiste beslissing is.

Eerder – hoe het zover is gekomen

“OP DELIA QUEENS!! Kom op mensen, hef je glas voor onze bestsellerauteur. Delilah... ehm, Delia is door boekenclub Mustreads uitgeroepen tot heuse *mistress of mindfuck*, en...” De breedgeschouderde vrouw liet de microfoon even zakken, met haar linkerhand een champagneglas heffend, haar rechter zwaaiend met een envelop, “... ook nog eens genomineerd voor een fucking *Glorious Art Award!* Lustspel, de laatste in de Alice Huntersserie, wordt wellicht de beste eroticanovelle van het jaar!”

Mijn wangen gloeiden. Snel nam ik een slok van mijn champagne. De warmtesensatie gleed ongemakkelijk door mijn hele gezicht en nek. Nerveus sloeg ik mijn ogen neer. Het dertigtal mensen rondom de tafel stond op voor een juichende klapparade.

“Op Delia!”

Pas toen ik opstond, mijn glas tegen die van mijn buurvrouw tikte, en daarna iets hoger hief voor de rest van het gezelschap, verdween de brok in mijn keel. De nervositeit ebde weg, en ik kon breed glimlachen. ‘Dank je wel Rachel, Timothy en iedereen. Zonder jullie stond ik hier niet. Dit is... dit is ongelooflijk. Wat een eer, ik weet even niet wat ik moet zeggen.’ Ik veegde mijn vochtige ooghoeken snel droog met de palm van mijn vrije hand.

Met een onverstaanbaar geroezemoes nipten ze uiteindelijk allemaal aan hun glas, tot de breedgeschouderde vrouw de envelop neerlegde en haar hand hief. De medewerkers van Sif Media gingen gelijktijdig zitten. Ze keken allemaal in de richting van Rachel, benieuwd of er nog iets groters aangekondigd zou worden. Vol verwachting bekeek ik het groepje. Het merendeel van de medewerkers bestond uit onbekende gezichten. Jonge stagiaires, die als bladeren van een boom aan kwamen waaien en net zo snel werden vervangen. Toch waren zij, met hun vernieuwende ideeën, de pilaren van Sif Media.

Mijn blik bleef hangen op Rachel. Ze glunderde toen onze blikken elkaar kruisten. Rachel was de Bossbitch, zoals ze zichzelf graag noemde, de oprichter van Sif Media. Of, zoals ze het zelf liefkozend afkortte: SM. Ondertussen wist ik dat Rachel zich alleen maar zo voordeed; dat ze eigenlijk een heel ander karakter had.

Naast Rachel zat haar rechterhand: uitgeefassistent Timothy. Hij zorgde dat de promotie goed werd verzorgd, en beheerde mijn socialmedia-accounts. Rachel had me meteen duidelijk gemaakt dat mijn echte naam, Delilah Engelman, niet verkoopbaar genoeg was,

dus werd mijn schrijversalias Delia Queens. Simpler en korter. Makkelijker te onthouden.

Rachel was een van de weinig mensen die me af en toe nog Delilah Engelman noemde, ook al had ik geen idee waarom, aangezien mijn nieuwe naam haar idee was. Dankbaar maakte ik er steeds vaker gebruik van. Ik had een hekel aan mijn echte naam. Omdat die me herinnerde aan mijn moeder, aan de verwaarlozing. Dus vond ik Delia een uitkomst.

Rachel was met haar zestig jaar de oudste in de afgehuurde zaal van het extravagante Holland Casino in Amsterdam, een half uurtje met de auto van mijn nieuwe woning in Nigtevecht vandaan, een klein dorp aan de Vecht, waar ik sinds het succes van de Alice Hunter serie mijn eerste echte eigen woning had gekocht.

Het was niet meteen een successerie. De eerste vijf boeken, die ik tien jaar geleden schreef, verkochten amper. Dat veranderde pas na het diepste dieptepunt in mijn leven, vijf jaar geleden. *Shit ja! Die verdomde scheiding. Nee, nu niet aan denken, Delilah, vanavond vieren we je succes.*

Ik dronk de nare herinneringen die opkwamen snel weg met mijn laatste restje champagne.

‘Hoe begon het allemaal?’ riep Rachel door de microfoon, vanaf de andere kant van de zaal. ‘Laten we teruggaan in de tijd.’

Oh nee, doe dat maar niet, schoot het door me heen. Ik zou op dat moment graag oplossen in het luchtledige, voordat ze mijn hele levensverhaal deelde met de stagiaires.

De laatste jaren waren mijn thrillers omgevormd tot eroticanovelles. De ongecensureerde versies zorgden

voor een recordomzet bij SM. Allemaal dankzij de ingeving die ik een paar jaar terug had dankzij de scheiding, toen ik door een hel ging met mijn man. Ex-man nu. Ik droomde ervan een ander te zijn. En zo ontdekte ik mijn eroticaheldin, Alice Hunter. Een vrouw die alles was wat ik nooit durfde te zijn. Die een ander leven had, met een foute man. Zo eentje waar iedereen met een boog omheen liep. Een man vol leven. Vol passie. Vol emotie. En zo gebeurde het: Rio was geboren. Rio Nero, de Mexicaanse drugshandelaar van een internationaal kartel. Meedogenloos, maar vol leven, vol passie. En nu was ik hier, ook al voelde het succes nog steeds onwennig, vreemd. Alles ging een beetje langs me heen en ik voelde me slechts een toeschouwer van een leven dat ik me tien jaar geleden niet eens had kunnen voorstellen. Alleen dankzij mijn fantasie over Rio, en die fantasieën werden steeds wilder. Steeds groter, en...

‘Lieve Delilah...’ Rachel draaide zich naar me toe en veegde een traan van haar wang. ‘Lieve, lieve Delia,’ snikte ze. ‘Hoe was het gelopen als je Alice Hunter niet had geïntroduceerd? Want niet alleen...’ Ze hapte naar adem, en de microfoon piepte. Timothy trok een tissue uit zijn borstzak, overhandigde haar die en ging weer zitten. Ze depte haar nu dieprode wangen. ‘Niet alleen vieren we dat Alice Hunter is genomineerd voor de Glorious Art Awards in de categorie eroticanovelle van het jaar... Er is meer... Netstream Originals wil de rechten kopen.’

Mijn mond viel open en ik hapte net zo veel lucht naar binnen als ik door de microfoon hoorde blazen.

‘W-wat?’ stamelde ik. Meteen stond er iemand naast me met een nieuw vol champagneglas.

‘Ja, je hoort het goed. En je raadt nooit wie genoemd is om de rol van Alice te vertolken.’

De brok in mijn keel groeide weer, zelfs harder dan tien minuten geleden, en even dacht ik dat ik haar niet goed had verstaan. *Misschien is het een grap?* Ik nam kleine slokjes van de champagne, tot de bubbels de brok in mijn keel wegspoelden.

Rachel glunderde. ‘Fayah Jansen!’

Een siddering van opwinding trok als een elektrische lading door mijn ruggengraat. Het meisje met het rossige haar en sproeten naast me gilte, sprong op en omhelsde me.

Een gejuich onder de tafelgasten barstte los en Timothy rende naar me toe met een nieuwe tissue, klopte op mijn half ontblote schouder, en fluisterde een “goed gedaan” in mijn oor.

‘Op onze sexy Alice Hunter. Dat deze stoere erotische spionne nog vele vrouwenharten mag veroveren!’

‘En mannenharten,’ voegde Timothy er snel aan toe.

‘Eh, ja. Natuurlijk, ook mannen...’

Ik depte mijn gelukstranen weg met de tissue, snoot zachtjes en ongemakkelijk mijn neus en zag dat de helft van mijn Sugarplump Pink Shade lipstick, die Timothy me gisteren had aangeraden, aan het papier bleef plakken.

‘Speech, speech!’ riep Rachel me toe, en ze gaf de microfoon door aan de vrouw naast haar, die hem op haar beurt doorgaf aan het meisje naast haar, tot het ding bij mij aankwam en ik het wel aan moest pakken.

Ik glimlachte toegeeflijk naar het enthousiaste meisje met de rode haren naast me, en stond langzaam op. Mijn knieën knikten. De tafelgasten waren stil en ik richtte mijn volle aandacht op Timothy, die me een

hand gaf en zachtjes kneep. Ook al vond ik speeches doodeng, het bleek minder eng om één persoon aan te blijven staren, ook al werd dat soms best ongemakkelijk. Bij Timothy was dat geen enkel probleem. Zijn zachte uitdrukking, goedlachse knikjes en de lok voor zijn ogen die hij af en toe wegwuifde, maakten hem tot de perfecte staarpartner.

‘Ik eh, ik ben sprakeloos.’ Ik zweeg kort en ademde daarna diep in. ‘Toen ik een ingeving had, tijdens ehm, nou, de meesten kennen het verhaal wel...’ Een zacht gelach ging door de zaal. ‘Ja, natuurlijk. De meeste van jullie hebben mijn boeken gelezen. Ik hoop niet de eerste vijf... maar sinds Rio ontwikkelde Alice zich al snel tot wat ze vandaag is. Een krijger. Een vechter. Iemand die overleeft! Het begon als een nachtmerrie en eindigde als een sprookje. Bijna zoals mijn verhaal, want ik kreeg de boekendeal van mijn leven. En ik kan Sif Media niet genoeg bedanken voor het geduld en de inzet. Rachel Barry en jullie allemaal, ontzettend veel dank. Alice zal tot leven komen op het scherm. Jeetje, Fayah Jansen is gecast. Wauw, zo tof, ik weet even niet... nee, ik-ik weet niet hoe ik jullie ooit kan bedanken. Mijn leven is een droom, en af en toe moet ik mezelf knippen om het te geloven. Dank jullie wel!’

Ik was opgelucht dat ik een beetje uit mijn woorden was gekomen. Iedereen klapte en de spanning verdween. Ik gaf Timothy de microfoon en hij liet mijn zweethand los. Het geklap ging over in een zacht geroezemoes. De bediening kwam binnen met schalen vol broodjes. Langzaam schoof ik terug op mijn stoel, nipte de rest van mijn champagne naar binnen en pakte een minizalmbagel van de schaal voor me.

De rossige stagiaire naast me - *hoe heet ze ook alweer?* - boog naar me toe. ‘Ze hebben het mooi versierd, hè? Helemaal in stijl van je laatste boek Het Venusproject. Kijk, die glitterhandboeien aan de wand, en de paardenzweep die Rio gebruikte in die scène toen ze in dat hotel-’

‘Lustspel. Mijn laatste boek is Lustspel.’

‘O, ja, ik ben nog niet... natuurlijk, stom van me.’

Meteen had ik spijt van mijn toon. ‘Maar inderdaad, je hebt gelijk. Het Venusproject was het eerste deel waar die dingen in voorkwamen,’ onderbrak ik haar. *Verdorie. Hoe oud is ze? Zeker veel jonger dan Lisa.* Ik wiebelde ongemakkelijk op mijn stoel. Waarom moest ze juist dat boek aanhalen? De ongecensureerde versie bevatte de scène waarin Alice Hunter drugsbaron Rio Nero voor het eerst ontmoet en ze zich voordoet als callgirl. Ze had al snel de rollen omgedraaid, Rio in de boeien geslagen, omdat ze hem wilde verhoren. Dat resulteerde in mijn eerste erotische bondage pornopulp, en de groei van het Alice-fandom. En een explosieve verkoop van de boeken, zelfs van de eerdere delen, die nog saai, tam en braaf waren. *Ding. Bling! Kassaporno!* zoals Rachel het liefkozend noemde. Ze moedigde me aan daarin verder te gaan.

‘Dus ehm, Rio, ehm, komt hij ook in het nieuwe deel terug?’ probeerde de stagiaire. ‘Hij is erg sexy.’

Dat vond ik vreemd, als mensen mij aanspraken over een karakter alsof ze echt waren. Dat ze bijna een rol in hun echte leven gingen spelen. Het was al net zo ongemakkelijk als het moment waarop ik besepte dat mijn gezicht, op de achterkant van alle boeken, voortaan geassocieerd zou worden met “Fifty Shades-achtige lustfestijnen”, tot in detail beschreven lichaamsdelen en

oneindig durende spetterorgasmes. Terwijl ik boeken signeerde, praatjes en speeches hield, glimlachte bij evenementen, voelde ik me een soort fraudeur, want ik deed me netjes en vriendelijk voor, en dat voelde ongemakkelijk als er vragen kwamen over mijn – ronduit ordinaire – schrijfwerk. Vragen over Rio en in het bijzonder hoe hij geschapen was. En dat alles omdat Alice de opmerking maakte dat zijn penis groter was dan gemiddeld, wat dat dan ook mocht betekenen. Ik wist het zelf eigenlijk nog steeds niet. Lezers bleven erom vragen, en ik vond het boeiend, ergens grappig, om ze te laten raden, en vaag over deze “foute man” te blijven. *Want hoe fout was Rio Nero eigenlijk? Hoever zou hij gaan om haar...* Ik werd afgeleid door het getik van de stagiare.

‘Komt Rio terug?’

‘Het is een geheim. Ik kan er niets over zeggen,’ zei ik zacht. Het antwoord was ja, en mijn toefelijke hogere stem had me vast verraden, plus dat iedereen hier in deze zaal wel wist dat de spanning tussen Rio en Alice zorgde voor omzet en een droge boterham voor de stagiaires, die nog geloofden in sprookjes.

Ze glimlachte en voor ze haar mond weer opende stond Rachel ineens achter haar en wuifde haar aan de kant.

Ze spong meteen op, zodat Rachel naast me kon zitten.

‘Kan je het geloven, Delilah? Hoe onvoorstelbaar is dat? Stel je voor, ik moest een week mijn mond houden. Niemand behalve Timothy wist ervan. Hier...’ Ze trok een envelop uit haar tas. ‘Tickets voor je reis naar de uitreiking.’

‘Tickets? Uitreiking? Wat? Maar die uitreikingen vinden toch plaats op een-’

‘Het is een cadeautje van ons,’ onderbrak ze me. ‘Ook nog voor je verjaardag morgen. Jeetje, vijftig alweer.’

Ze streek een zout- en peperkleurige haarlok achter haar oor en gaf me de envelop. Toen ik hem omdraaide om open te maken schoof ze haar hand, met de lange rode nagels, over de mijne. ‘Pas als je jarig bent openmaken. Je hebt het verdiend, lieverd.’ Ze knipoogde, glimlachte breed en liet mijn hand los, draaide haar pols en zuchtte diep. ‘Bijna vergeten. Zal de leeftijd wel zijn. Over een half uurtje komt de pers al. Dan brengen we het nieuws voor de nominatie en het verschijnen van de serie naar buiten.’

‘Echt? Een serie?’ vroeg ik verwonderd.

Ze knikte. ‘Geniet er nog lekker van, lieverd. Je hebt het verdiend en je krijgt het nog druk genoeg. Over druk gesproken, ik moet even een sigaretje roken voor de wolven komen.’

Voor ik verder kon vragen, sprong Rachel op en liep gehaast de zaal uit.

* * *

Ook al heeft ze nog geen vermoeden, we weten dat het niet lang zal duren. Of zou ze voelen dat we haar in de gaten houden? Dat we haar bespieden? Ik betwijfel het. Dat is het mooiste eraan. Ze ziet het niet, we zijn onzichtbaar voor haar.

Vanaf het moment dat ik haar boek las was ik verkocht. Delilah, het type vrouw waar ik normaal nooit mee in aanraking zou komen, maar daar was ze ineens. Ik kreeg Rio op een presenteerblaadje aangeboden, dus die replica van onze penis krijgt ze van mij als cadeau voor haar verjaardag. Als voorproefje hoe ik haar... hoe wij

haar... in ons bed... Nee. Nog niet. Ik kan moeilijk wachten, me steeds moeilijker inhouden. We hebben ondertussen geleerd van mijn fouten. Ik oefende al op die twee waardeloze escort hoeren. Delilah inspireerde me. Oké, ik geef toe, misschien was het ook een beetje mijn schuld, en ook van Rio, want we waren veel te ongeduldig; dat heb ik ervan geleerd. Die hoeren geloofden alles. Dat ze extra kregen om zich vast te laten binden aan mijn bed bijvoorbeeld. Ze verdienden niet beter! Zo dom, alles alleen voor het geld. Delilah is anders, ze is slimmer dan alle anderen. Ze schreef over Alice, haar alter ego, en zo kreeg ik het idee. Zo leerde ik hem kennen: Rio. Ze zal me eeuwig dankbaar zijn voor wat ik met haar ga doen. Dat is toch wat je wilt, Delilah? Ik merk dat op, die kleine details die andere lezers niet zien. Ik zie het... ik hoor het... ik lees je als een boek. Het zal niet lang meer duren, Delilah, dan zal je met ons kennismaken, en zal ik je geven waar je om vraagt.

* * *

Voor de tweede keer las ik de brief door. Deze keer met mijn nieuwe leesbril, en dat lag niet aan Rachels handschrift, of het feit dat dit de eerste brief was in veertig jaar, die handgeschreven was. Nee. Het lag vooral aan de inhoud. Het verjaardagskaartje erbij, met een lachend hartje van Timothy, met daarnaast: *voor Delia Queens, van de slettenbakken* en daaronder: *RIO IS THA FUCKING BOMB!!* Hartjes eromheen en voor de rest vooral handtekeningen met nietszeggende tekstjes - gefeliciteerd met je vijftigste - van de onbekendere namen.

De twee tickets lagen op het bed, en ik, in mijn ochtendjas met roze hartjes, zat daar maar; half wakker, een paar minuten over acht. Mijn verjaardag! Ik twijfelde nog altijd of ik wel wakker was. Mijn ogen gleden opnieuw naar de tickets. Het stond er echt: *Summer Breeze, uw onvergetelijke avontuur van Costa Cruiseliners.*

‘Summer Breeze,’ fluisterde ik en ik legde de uitnodiging voor de Glorious Awards naast de handgeschreven brief op het dekbed, terwijl ik de folder met foto’s van mooie, jonge, zongebruinde, lachende mensen oppakte en doorbladerde. Ogenschijnlijk waren het allemaal twintigers aan boord, die het grootste plezier hadden met een drankje, op een praktisch leeg dek met een uitgestrekt uitzicht over zee.

Mijn hart raasde. Langzaam las ik verder. Ze hadden een cruise over de Middellandse Zee voor me geboekt. Hoe gaaf! Ik kwam bijna nooit buiten. Mijn vinger gleed over de foto van een smetteloos witte hut, vol vazen met bloemen, rozenblaadjes over het bed gestrooid, een champagnefles op het nachtkastje. Tussen de laatste bladzijdes van de folder zaten een mapje en een kaartje.

*Hier zijn je vliegtickets. Veel plezier op de cruise.
Inspiratie voor een nieuw boek?
Liefs, Rachel.*

Mijn ogen werden waterig. Ik opende het mapje en keek naar de datum op de vliegtickets. *Morgen al?*

Ik pakte mijn mobieltje en toetste het nummer in van Rachel. Pas na de negende keer nam een schorre stem op. ‘Shit meid, jij bent vroeg wakker. Gefeliciteerd!’

‘Dank je. Ja, ik was nieuwsgierig naar de envelop en ik eh...’ Ik slikte de brok in mijn keel weg.

‘Je hebt het verdiend, schat. Meer dan dat. We willen allemaal dat je een onvergetelijke verjaardag hebt.’

‘Ja, maar... Ik weet niet...’ Mijn ogen gleden naar mijn laptop op het uiteinde van mijn bed. ‘Mijn boek, de deadline.’

‘Geen zorgen. Ik weet zeker dat je best een weekje vakantie kunt hebben. Normale mensen hebben ook wel eens een paar dagen vrij. Alles komt vast goed.’

‘Is er wifi?’

‘Natuurlijk.’

‘Nou. Ehm...’

‘Geen zorgen. Geniet er eens lekker van. Ik weet zeker dat je jaren niet op vakantie bent geweest. Het zal je goed doen, plus we kunnen het zakelijk aftrekken omdat de awards op het schip worden uitgereikt.’

‘Dank je wel,’ fluisterde ik. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’

‘Je hoeft niets te zeggen. Geniet er gewoon van. Timothy haalt je op en brengt je naar het vliegveld. Alles is geregeld, je moet alleen je koffer nog inpakken. Leuk setje kleding meenemen voor de uitreiking.’ Met een korte ‘doei’ en een klik hing ze op.

Leuk setje voor de uitreiking? Shit! Ik sprong op, liep naar de kast tegenover het bed, opende hem en zuchtte. Bestudeerde mijn ik-ben-een-professional signeersetje, een twintig jaar oud jurkje - waar ik nooit afscheid van kon nemen en dat ondertussen twee maten te klein was -, drie huispakken, zeven paar sloffen, drie flanellen pyjama’s, zes hoodies en drie joggingbroeken. Praktische dingen die ik thuis droeg. Een beetje slonzig voor op een cruise.

‘Shit, ik moet hoognodig shoppen,’ mompelde ik en ik pakte het verkreukelde setje op dat ik gisteren droeg, trok het aan en sprayde een winkelvoorraad deo over me heen, zodat ik het zweet van gisteren niet meer rook.

Ik sloot de kastdeur en bekeek mezelf aandachtig in de spiegel. Veegde de resten mascara van gisteren onder